Varlık da imtihandır, yokluk da

Arif Nihad Bey: “Bazı insanlar görüyorum, aynı kurumda ve aynı maaşla çalışıyoruz. Ben aileme ancak bakıyorum, gelecek adına hiçbir yatırımım olmuyor. Aynı şartlardaki diğer kişilere ise; tarladan geliyor, babadan geliyor, hanımın ailesinden geliyor. O kişinin iki tane evi var ve nüfusu benden az olduğu için habire arttırıyor. Elhamdülillah ikimiz de namazlarımızı kılmaya gayret ediyoruz epeydir. O kaloriferli evde yaşıyor ben kışın kömür kovaları taşıtıyorum eşime (ben istemesem de yapıyor). O çocuğuna gerekirse özel ders aldırıyor, ben bunu yapamıyorum. O ya da onlar zengin olduğu için toplumda benden daha çok itibar görüyor, ben daha efendi ve duruşu olan biri olmama rağmen onun kadar saygınlığım yok toplumda… Daha sıralayacağım birçok farklar… Duâ ediyorum kabul olmuyor ne yapayım? Bu durum karşısında aklıma hep isyanvari düşünceler geliyor. Ama değişen hiçbir şey olmuyor. Bana nasihat vermeyin, örnek de vermeyin. Beni aydınlatın. Bana çözüm sunun. Adalet konusunda çıkmazlardayım. Hak etmediğini düşündüğüm insanlar benden kat kat refah içinde yaşıyorlar. Eminim sizin çevrenizde de vardır böyleleri.”

“ŞÜKREDERSENİZ ARTTIRIRIM”

Neyi ve kimi sorguladığınızı anlayamadım. Allah’ın adaletini mi sorguluyorsunuz?

Sizden çok varlıklı olanlara karşı, sizin daha varlıksız olmanıza mı isyanlardasınız? Aynı kurumda aynı maaşla çalıştığınız kimi insanların babadan, tarladan, eşinden gelen bazı imkânları mı onlara çok görüyorsunuz? Oysa küçük bir empati yapmanız yeterlidir: Size de bir miras çıkıverse, bu defa başkaları sizin elinizdekini kıskansa hoşunuza gider mi?

İnsanları maddî durumlarına göre tartamayız. Maddî durum dağılımına göre Allah'ın adaletini de tartamayız. Bunlardan birincisi edepsizlik olur, ikincisi bizim boyumuzu aşar. Veren de, alan da Allah'tır. Buna itiraz etmeye hakkımız yoktur. Vermesi de imtihandır, alması da… Varlık da imtihandır, yokluk da… Verdikleri için Allah'a teşekkür edersek, verdiklerine razı olur, kanaat eder ve memnuniyet gösterirsek kulluğumuzu ifade etmiş oluruz. Bize düşen kulluğumuzu ibraz etmektir. Şükretmeyi unutmamaktır. Allah'ın verdiği sağlık, gençlik, hayat, mutluluk gibi nice nimetleri görmezden gelmekten kaçınmaktır. Küfran-ı nimet değil, şükran-ı nimet etmektir.

Nasihat istemiyorsunuz; ama varlıkta boğulmuşsunuz ve Allah'ın adaletini tartma garabetine düşmüşsünüz. Bu durum hoş değil. Biz kendimizi tartmakla, kendi kusurumuzu görmekle, Allah'ın hakkını teslim etmekle, elimize geçenlerin Allah'ın lütfu olduğunu bilmekle, şükretmek için bizden yukarısına değil, bizden aşağısına bakmakla mükellefiz.

Allah'tan isteyin; evet! Bu yol açık.

Fakat istemenin bir şekli ve adabı vardır:

Doğrudan Allah'tan isteyin. Sitem etmeden isteyin. Kendiniz için istediğinizi başkaları için de isteyin. Arkadaşınızda veya başkasında olanı kıskanmayın. İstediğinize ulaşmak için çaba gösterin. Elinizde olana şükredin. Elinizde olanı, gücünüz yettiğince olmayanlarla paylaşmaya önem verin.

Sizin probleminize tek bir âyet iyi gelecek. Cenâb-ı Allah buyuruyor ki: "Rabbiniz şöyle ilân etti: Eğer şükrederseniz elbette size arttırırım. Ve eğer nankörlük ederseniz haberiniz olsun ki azabım çok çetindir."1

Dipnot:
1- İbrahim Sûresi.